

Като порастнахме малко, изнесоха ни отъ колибата и ни прибраха въ една кошарка, покрита съ тръстика. И тукъ не ни бѣше лошо. Майкитѣ ни отиваха на паша, и когато се връщаха, ние всички почвахме да скачаме и блѣмъ. Щомъ ги пуснѣха при насъ, всѣко агънце се спущаше къмъ майка си и почваше лакомо да бозае. Е-ехъ, хубаво бѣше тогава.

Скоро почнаха да изваждатъ на паша и насъ. Какъ скачахме, какъ лудувахме, кога ни изведоха први пжтъ! Спомнямъ си добре какъ се опитвахъ да паса за пръвъ пжтъ. Бѣше много смѣшно. Бѣхме край една вадичка, близо до самата кошара. Една зеленичка хубава трева; наведохъ се и, като допрѣхъ муцунката си до тревата, хвана ме гжделъ, почнахъ да кихамъ. Смѣшно нѣщо! Но после свикнахъ.

Единъ день, на пладне, въ кошарата ни дой е нѣкакъвъ си дебелъ човѣкъ, съ червенъ поясъ. Той приказва дълго, приказва и се кара съ овчаря — нашия господаръ. После даде на господаря едни червеникави книжки и следъ това почнаха да ни извеждатъ насъ, малкитѣ агънца. Ние разбрахме, че тоя дебелъ човѣкъ иска да ни отдѣли отъ майкитѣ, та почнахме да блѣмъ така силно, така жално! Но това не помогна. Дебелиятъ човѣкъ отдѣли нѣкои от насъ, преброи ни и после ни подкара за близкото село.

По пжтя срѣشناхме единъ селянинъ и едно момченце. Селянинътъ поиска да си купи едно агънце. Отъ думитѣ на селянина разбрахме, че дебелиятъ човѣкъ билъ касапинъ. Господи, ами че той ни кара да ни заколи!

Селянинътъ и момченцето почнаха да ни попипватъ по гърбоветѣ. Ние се разблѣяхме отново. Отдѣ да знаемъ? Може и тѣ да сж касапи!

— Ей това, тате! Ей това! — извика момченцето, като ме задърпа за опашката и краката.

Селянинътъ дойде при мене, изгледа ме хубаво и каза:

— Добре!

А пжкъ азъ щѣхъ да умра отъ страхъ. Блѣехъ ли блѣехъ. Ала всичко отиде на добре. Като ме занесоха въ кжши, пуснаха ме да си попаса въ градинката. Крумчо,